

Chris Ryan

Vijandig gebied

*In de oorlog tegen IS krijgt Danny Black
met onverwachte vijanden te maken*

*De vertaler bedankt de militairen L. Wolf, κM en RPG, majoor der mariniers b.d.
voor hun adviezen*

ISBN 978-90-225-8223-7

ISBN 978-94-023-0989-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Bad Soldier*

Oorspronkelijke uitgever: Coronet, an imprint of Hodder & Stoughton

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Chris Ryan

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Haar volk noemde zich de jezidi's, de mannen die haar vasthielden noemden haar een duivelsaanbidster, maar in werkelijkheid was ze gewoon een jong meisje.

Baba was zestien, en ze was vergeten hoe het voelde om niet bang te zijn.

Toen het nieuws kwam dat de strijders van is haar dorp hadden omsingeld, in de schaduw van de berg Sinjar in het noorden van Irak, begonnen de vrouwen te gillen, omdat ze wisten wat dat voor hun dochters betekende. Baba's eigen moeder overleefde de aanval niet, en haar vader evenmin. Maar ze leefden lang genoeg om te zien wat er met hun dochters gebeurde. In de enige kamer van hun huisje hadden de strijders Baba's ouders onder schot gehouden en gedwongen op hun knieën te gaan zitten. Vervolgens hadden ze de twee oude mensen laten toekijken terwijl ze Baba's twee jongere zussen sloegen en verkrachtten. De meisjes waren twaalf en veertien.

De details van wat er die middag was gebeurd, zouden Baba achtervolgen zolang ze leefde. Ze zou zich het deerniswekkende geschreeuw van haar vader en moeder herinneren, dat overging in een zacht gemjammer toen de strijders hen met de kolf van hun geweer keihard tegen de zijkant van hun hoofd sloegen, net zo lang tot ze zwaar bloedden. Ze zou zich voor altijd herinneren hoe haar moeder de mannen smeekte zich aan haar te vergrijpen in plaats van aan haar dochters, en de manier waarop de strijders hadden gelachen en gezegd dat ze nog liever hun piemel in een varken zouden stoppen dan in haar gerim-

pelde, oude lichaam. Ze zou zich herinneren hoe een van hen rustig uitlegde dat, aangezien Baba's gezin een andere religie aanhing dan de islam, de koran ware gelovigen toestond hen te verkrachten. Hij zei dat het de strijders dichter bij God zou brengen.

Maar het meest van alles zou Baba zich haar zusjes herinneren. Die waren te bang om te gillen en te jong om te begrijpen wat er gebeurde toen de mannen hun armen vastbonden en een prop in hun mond stopten, voordat ze zich languit in gebed op de grond wierpen en toen...

Baba probeerde zich niet voor te stellen wat ze vervolgens met hen hadden gedaan.

Meerdere keren per nacht schrok ze wakker uit een onrustige slaap door de herinnering aan de twee gewerschoten waarmee haar beide ouders voor de ogen van hun dochters waren gedood. Elke keer wanneer Baba dat moment opnieuw doormaakte, had ze het gevoel alsof de kogels door haar zelf heen waren gegaan. En het beeld van haar zusjes, die halfnaakt hun huis uit werden gesleept terwijl ze een laatste, niet-begrijpende blik naar Baba wierpen, had zich in haar geheugen gegrift.

'Alstublieft,' had ze de strijder gesmeekt die als enige bij haar in de kamer was gebleven. 'Pakt u mijn zusjes niet van me af. Ze zijn nog maar zo klein...'

De man had haar in alle rust in zich opgenomen. Hij droeg zwarte kleren en had een patroongordel over zijn schouder. Zijn overhemd was halfopen en ze zag een afgrijselijk litteken dat over de hele breedte van zijn keel liep, in de vorm van een glimlach. Hij stond zo dicht bij Baba dat ze zijn lichaamszweet kon ruiken. Hij streek met zijn wijsvinger langs het litteken. 'Zie je deze jaap, meisje?' had hij gefluisterd. 'Die heb ik cadeau gekregen van een Amerikaanse duivel. Hij probeerde mijn keel door te snijden. Ik bloedde als een rund, maar ik heb het overleefd. Allah beschermt degenen die zich voor Hem inzetten. Denk daaraan, voordat je het in je hoofd haalt iets doms te doen.'

'Alstublieft,' had Baba geantwoord. 'Mijn zusjes...'

‘Jouw zussen zijn voor mijn mannen,’ had de strijder gezegd. ‘Dat verdienen ze.’

‘Het zijn nog maar kinderen.’

‘Ongelóvige kinderen. Elke keer wanneer mijn mannen ze overweldigen, is dat *ibadah* en dienen ze God.’ Hij stak een hand uit en streelde Baba’s wang. ‘Maar voor jou, knapperdje, is een grotere eer weggelegd.’

De man met het litteken op zijn keel had Baba’s handen achter haar rug gebonden en een doek in haar mond gepropt om ervoor te zorgen dat ze geen geluid kon maken. Toen had hij haar onder schot genomen en gedwongen het huis uit te lopen. Baba had wanhopig om zich heen gekeken om te zien of ze haar zusjes ergens zag, maar die waren nergens te bekennen.

Zo’n twintig andere mannen en vrouwen zaten in de schaduw van de acacia, in het midden van het dorp, in een rij geblinddoekt op hun knieën. Vijf strijders liepen met getrokken wapen langs de rij en schreeuwden de grofste dingen naar deze mensen, die Baba al haar hele leven had gekend. Haar beste vriendin, Parsa, was een van hen, en ook haar oom Labib. Baba wendde haar blik af toen een van de strijders zijn geweer dicht bij Labibs hoofd hield. Ze zag hem niet schieten maar hoorde het schot waardoor haar oom gedood werd.

De man met het litteken gooide haar in de laadbak van een grote auto, waar nog twee andere mannen van is in zaten. Voor ze wist wat er gebeurde reden ze het dorp uit waar ze haar hele leven had doorgebracht. Baba voelde zich als verdoofd. Ze was te ontdaan om te huilen en te bang om iets te zeggen.

Ze wist niet hoe lang ze reden. Misschien vier uur. Het was donker tegen de tijd dat ze de hoofdweg verlieten en stopten. Haar keel brandde van de dorst en haar ogen prikten. De bestuurder zette de motor uit. Stilte. De koplampen van de wagen beschenen de onverharde weg voor hen, maar Baba vond het hier ontzettend afgelegen. Ze raakte in paniek. Waarom stonden ze stil? Waren de mannen iets van plan dat zo erg was dat het ver van de bewoonde wereld moest gebeuren?

Met een mengeling van opluchting en doodsangst zag Baba opeens een fel licht schijnen. Ze waren bij een soort controlepost. De man met het litteken deed het raam open. Het was duidelijk dat de wachtposten hem meteen herkenden. Ze lieten hun wapens zakken en gaven met een wuivend gebaar aan dat ze door konden rijden.

Ze kwamen bij een tweede controlepost. Die bevond zich bij een hoog hek, met op de bovenkant rollen prikkeldraad. Opnieuw mochten ze doorrijden. Even later bleven ze staan bij een compound die uit een groep gebouwen bestond. Ze zag water – een reservoir misschien.

De man met het litteken trok Baba uit de laadbak. Ze raakte verblind door de bewegende stralen van zaklampen, maar was zich er toch van bewust dat er veel mannen op de compound waren – minstens vijftien, en ze waren allemaal gewapend. Vier of vijf van hen liepen rond met een aangelijnde hond; stevige, grommende beesten, die aan hun riem trokken om haar aan te kunnen vliegen. Zo nu en dan blafte er een. Wild. Woest.

Maar de mannen boezemden haar meer angst in. Ze wierpen haar wellustige blikken toe. Het was Baba wel duidelijk wat ze wilden.

‘Ze behoort Dhul Faqar toe,’ riep de man met het litteken. Dat was genoeg om ze allemaal achteruit te laten lopen en in het donker te verdwijnen, met de sjoerende honden achter zich aan.

Baba registreerde nog meer van haar omgeving. Dit leek haar een grote compound. Ze zag meerdere gebouwen, en achter een daarvan kwam de rand van een witte satellietschotel tevoorschijn. Er stonden pick-ups die allemaal onder het stof en onder de deuken zaten. Op sommige gebouwen was zwarte graffiti geschreven, en aan andere hingen vlaggen met het embleem van Islamitische Staat erop.

De man met het litteken duwde Baba in de richting van het dichtstbijzijnde gebouw. De deur werd bewaakt door nog twee gewapende mannen, die grijsden toen ze haar zagen.

Haar ontvoerder bleef staan. ‘Je zult zo Dhul Faqar ontmoeten,’ zei hij. ‘Als je hem recht aankijkt maakt hij je dood.’ Hij lichtte het verder

niet toe en klopte drie keer op de deur. Toen die openging duwde hij Baba over de drempel.

Het was warm in de schaars verlichte kamer en het rook er naar kaneel. Het vertrek was rijk gemeubileerd, met sofa's, geborduurde kussens en prachtige tapijten op de grond. Er brandde een vuur. Er waren twee mensen aanwezig, een man en een vrouw. De man was klein en zwaargebouwd en had een lange zwarte baard die grijs werd langs de randen. Hij droeg een wit gewaad met daaronder leren sandalen. Op zijn hoofd droeg hij een roodwitte keffiyeh. Hij zat op een gerieflijke lage stoel en hield een glas muntthee in zijn hand. Met een uitdrukingsloos gezicht draaide hij zich naar Baba toe om haar te bekijken. Ze wendde snel haar blik af.

De vrouw zat achter in de kamer, naast een blauwgeschilderde deur. Ze was beeldschoon, met haar lange donkere haren en amandelvormige ogen, maar ze leek hier uit de toon te vallen door haar westerse kleding. Op een sierlijk tafeltje naast haar stond een laptop, en haar gezicht werd beschenen door het licht van het scherm. Ze had nagellak op en keek naar de deur toen Baba binnenkwam. Er was iets aan haar gezichtsuitdrukking waar Baba rillingen van over haar rug kreeg.

‘Dhul Faqar,’ zei Baba’s ontvoerder terwijl hij licht zijn hoofd boog. Ook hij vermeed het om oogcontact te maken.

‘Mujahid,’ antwoordde de man. ‘Wat heb je voor ons meegebracht?’

‘Een geschenk. Een van de jezidi’s. Ik heb haar zussen aan mijn mannen gegeven, maar ik dacht dat deze u wel zou behagen.’

Buiten blaften honden.

De vrouw kwam naar Baba toe lopen. Het meisje kon haar parfum ruiken; zwaar en muskusachtig. Ze moest er bijna van kokhalzen.

‘We kunnen haar gezicht niet goed zien,’ fluisterde ze. Met een ruk trok ze Baba’s doek los. Haar lange nagels glansden.

Baba haalde diep adem en probeerde te slikken, maar haar mond was te droog en het deed pijn aan haar keel.

De vrouw strekte haar hand en streek langs Baba’s wang, bijna op exact dezelfde manier als de man die Mujahid heette in het dorp had

gedaan. Baba zag dat ze meerdere grote ringen om haar vingers droeg. ‘Ze is knap,’ zei de vrouw tevreden. Toen Baba haar gezicht uit die afschuwelijke greep probeerde los te rukken, glimlachte ze. Ze vroeg: ‘Ben je maagd?’

Baba was verrast door de vraag en knikte behoedzaam.

‘Je zult ervan genieten deze in te rijden, liefste,’ zei de vrouw. Vervolgens mompelde ze: ‘Tot eer van Allah.’

‘Zorg dat ze wordt schoongemaakt,’ zei Dhul Faqar. ‘Ze stinkt erger dan een paard. Mujahid, jij blijft hier. We moeten dingen bespreken.’

De vrouw draaide zich om. ‘Volg me,’ zei ze terwijl ze naar de blauwe deur liep.

Mujahid duwde Baba dezelfde kant op. Baba liep struikelend achter de vrouw aan. Die bleef staan en draaide zich om. Toen ze zag dat Baba had getalmd, kwam ze weer naar haar toe lopen. Haar ogen vernauwden zich – het leek wel of ze Baba taxeerde. Opeens haalde ze uit en gaf Baba een harde klap in haar gezicht, waardoor Baba naar adem hapte. De vrouw had gemeen lange nagels. Baba voelde het bloed over haar brandende wang lopen, maar ze kon het bloed niet wegvegen omdat haar handen nog achter haar rug gebonden waren. De vrouw kwam dicht bij haar staan. Ze raakte Baba’s bloedende wang even aan en liet haar vingertoppen zien, die onder een mengeling van dieprood bloed en iets lichtere nagellak zaten. ‘Je bent niets,’ fluis-terde ze. ‘Je bent voor mij minder waard dan een insect. Ik zou er geen enkele moeite mee hebben om een insect dood te trappen, en ik zou er ook geen moeite mee hebben om jou te vertrappen. Elke seconde die je langer blijft leven, heb je alleen maar aan Dhul Faqar te danken. Hij kan alles met je doen. Als je hem iets ontzegt, zul je bij mij moeten verantwoorden, en ik zie je liever dood. Begrijp je me?’

Baba wist het op te brengen om te knikken. Toen de vrouw de kamer doorliep volgde ze haar, maar toen de hoofddeur openging keek ze even om. Ze ving een glimp op van nog twee mannen. Ze waren allebei ongewoon lang. De een was heel donker – hij leek eerder Afri-

kaans dan Arabisch – en de ander had een melkkleurig stuk verkleurde huid op de linkerkant van zijn gezicht, alsof hij als kind zware brandwonden had opgelopen. Beiden vermeden ze het om oogcontact te maken met Dhul Faqar.

Baba durfde niet langer naar de nieuwkomers te kijken. De vrouw had de blauwe deur geopend en ging de kamer uit. Baba liep achter haar aan en kwam in een veel minder comfortabel vertrek. Dat had een stenen vloer en kale stenen muren, en in de verste muur zat weer een andere deur. Er stonden geen meubels, en aan het plafond hing alleen een kale gloeilamp aan een snoer. Baba zag meteen voor zich dat ze aan dat snoer hing.

De vrouw deed de deur achter hen dicht en draaide hem op slot. ‘Je verblijft hier,’ zei ze tegen Baba, ‘en je geeft geen kik. Als je Dhul Faqar stoort met je gejammer, snij ik je tong af. Als je me niet gelooft, daag ik je uit om me te testen. Begrijp je me?’

Baba knikte en de vrouw verliet de kamer. Ze hoorde een slot omgedraaid worden en wist dat ze onmogelijk zou kunnen ontsnappen. Haar knieën begaven het en ze zakte in een rillend, bloedend, huilend, doodsbang hoopje ellende in elkaar. Terwijl ze zo op de grond lag, beleefde ze opnieuw de verschrikkingen van die dag – haar ouders en haar arme, arme zussen. Wat zou ze ontzettend graag dicht bij hen zijn en ze willen knuffelen. Tegen ze willen zeggen dat alles goed zou komen, en dezelfde bemoedigende woorden terughoren. Maar diep vanbinnen wist ze dat het niet goed zou komen. Dat niets ooit nog goed zou komen...

Ze hoorde honden snuffelen en grommen bij de verste deur. Ze maakten haar bang, dus kroop ze naar de andere kant van de kamer, waar ze vlak voor Dhul Faqars deur in elkaar zakte.

Baba wist niet hoe lang ze daar lag, opgaand in die afschuwelijke nachtmerrie die werkelijkheid was, maar geleidelijk aan werd ze zich bewust van stemmen aan de andere kant van de deur. Ze herkende Dhul Faqar, en Mujahid, met het litteken op zijn keel. En hoewel ze niet kon verstaan wat ze zeiden, hoorde ze wel een paar losse woorden.

‘Aanval...’

Ze herinnerde zich de aanval van de 1s-strijders op haar eigen dorp. Hoe ze mensen hadden vermoord zonder er zelfs maar over na te denken.

‘Angst...’

Ze herinnerde zich de doodsangst in de ogen van haar zusjes. Hoe ze hun verkrachters hadden gesmeekt om op te houden omdat het zo’n pijn deed.

‘Jihad...’

Dat was een woord dat alle jezidi’s maar al te goed kenden. Baba had het verhaal gehoord van de vier zelfmoordterroristen die, toen ze nog maar drie jaar oud was, met bommen bijna achthonderd jezidi’s hadden gedood. Er werd gezegd dat het de op een na bloedigste jihadistische aanval was, na de vliegtuigen die in Amerika in die hoge gebouwen waren gevlogen.

De kamer begon te draaien. Baba was uitgeput. Ze had ontzettende dorst, maar ze was als de dood om aan die afschuwelijke vrouw met de amandelogen iets te drinken te vragen.

‘Brits...’

Dat woord had ze wel eens eerder gehoord. Ze wist dat er een land ver weg bestond dat Groot-Brittannië heette. Of hoorde het bij Amerika? Baba wist het niet precies. Haar gezicht bonsde en deed heel veel pijn. Er kwam een merkwaardig hoopvolle gedachte bij haar op. Misschien zou Dhul Faqar haar met geen vinger aanraken als ze er door de wond lelijk uitzag. Maar al snel volgde er op die gedachte een andere. Hij wil je niet om je gezicht...

‘Westminster...’

Dat woord zei Baba niets. Ze luisterde sowieso amper. Ze schrok ontzettend toen van de deur aan de andere kant van de kamer het slot werd opengedraaid. Doodsbang deed ze haar hoofd omhoog. De deur ging open en de vrouw kwam binnen. Ze leek kalm te zijn, maar dat maakte haar alleen maar angstaanjager.

‘Wat ben je aan het doen, duivelse meid? Aan het luistervinken?’

Baba schudde haar hoofd. ‘Nee...’ fluisterde ze. ‘Ik beloof... Ik was...’

De vrouw kwam al op haar afgestormd. Ze boog zich over Baba heen, greep een bos haar vast en trok haar hardhandig overeind.

‘Ik luisterde niet...’ jammerde Baba. ‘Ik heb niks gehoord...’

Een nieuwe harde klap op haar wang legde haar het zwijgen op. ‘Als je ooit nog eens luistert naar dingen die je niet aangaan,’ zei de vrouw zacht, ‘geef ik je aan de gewone soldaten, net als die hoerenzussen van je. Begrijp je dat?’

Baba kon alleen maar knikken.

De vrouw trok haar mee naar de openstaande deur. Baba verzette zich niet, kón zich niet verzetten, maar voordat ze over de vloer werd meegesleurd hoorde ze nog één woord uit de aangrenzende kamer. Ook dat had ze al eens eerder gehoord, maar het zei haar weinig.

Het woord was ‘Kerstmis’.

20 DECEMBER

1

NAVO-basis Sigonella, Sicilië. Schemering.

De besneeuwde top van de Etna ging schuil achter de donkere wolken die boven Sicilië samenpakten. Soldaat Romano Messi keek ernaar door de voorruit van zijn olijfgroene Land Rover, waarvan de ruitwissers de motregen van het glas veegden. Romano was een jonge rekrut van de Italiaanse luchtmacht en woonde al zijn hele leven op het eiland. Zijn oma had wel eens gezegd dat als de lucht boven de Etna donker werd, er moeilijkheden op komst waren. Maar zij was een bijgelovige oude vrouw. Op Sicilië, met al zijn bendes en verborgen geweld, waren er altijd moeilijkheden op komst.

Een kronkelende bliksemschicht doorkliefde de lucht, maar het enige donderende geluid dat volgde was afkomstig van de vier motoren van een Britse Hercules C4-turboprop, net zo grijs als de wolken waar hij nu uit tevoorschijn kwam, dalend in de richting van de landingsbaan. Romano had op dit vliegtuig gewacht. Ze hadden er allemaal op gewacht.

De landingsbaan was felverlicht. De zon zou pas over een half uur ondergaan, maar het was al halfdonker. Hulpverleners zaten klaar in hun voertuigen, op ruime afstand van de landingsbaan maar met stationair draaiende motor. Ze hadden twee uur eerder te horen gekregen dat dit vliegtuig en zijn vier passagiers de hoogste prioriteit hadden. De luchtverkeersleiders wisten hoe ze de Hercules zo snel mogelijk aan de grond moesten krijgen – andere militaire toestellen

die op hetzelfde moment wilden landen, zouden boven het vliegveld moeten blijven cirkelen. De passagiers moesten door Romano zo snel mogelijk naar de nabijgelegen helikopterlandingsplaats worden gebracht, zonder dat hij vragen mocht stellen. Hij wist dat die instructies maar één ding konden betekenen: er kwam een speciale militaire eenheid aan.

Dit gebeurde bijna nooit. Het was een Brits vliegtuig – die maakten hier vaak een tussenlanding om bij te tanken, maar de passagiers kregen meestal geen toestemming om van boord te gaan. Wanneer dat wel het geval was, werden special forces normaal gesproken ondergebracht in de Amerikaanse sector van de NAVO-basis. Italiaanse soldaatjes als Romano werden op ruime afstand gehouden.

Romano blies een lok zwart haar van zijn voorhoofd en streek afwezig over zijn camouflage-uniform. Hij hield zich voor dat hij zich op een dag zou aanmelden bij de Stormo Incursori. Hij en de jongens die hij zo meteen zou ontmoeten waren uit hetzelfde hout gesneden.

Zijn blik dwaalde af naar het miezerige plukje engelenhaar dat om de steel van de achteruitkijkspiegel zat. Hij besloot dat hij er niet hard genoeg door zou lijken en stopte het plukje in het handschoenenkastje.

De motoren van de Hercules gierden toen het landingsgestel in een wolk van opstuivend regenwater de landingsbaan raakte. Romano schakelde naar de eerste versnelling en reed nog voor het toestel de landingsbaan af was gedraaid, piepend en krakend in de richting van de Hercules. Door de miezerende regen heen zag hij het vliegtuig tot stilstand komen, en de laadklep ging meteen open. Tegen de tijd dat die omlaag was, stond de Land Rover op twintig meter afstand. Romano zag vier personen uit de donkere buik van het toestel komen. Twee van hen gingen voorop, de andere twee volgden op een paar meter afstand en droegen een flightcase tussen hen in. Romano kneep zijn ogen halfdicht om te proberen hun gezichten te onderscheiden, maar dat lukte hem niet. Het enige wat hij zag was dat ze alle vier een rugzak om hadden en dat een van hen iets smallere schouders had dan

de anderen. Hij feliciteerde zichzelf met zijn observatievermogen – hij wist dat dat een belangrijke vaardigheid was als hij bij de special forces ging.

Romano stapte uit en liep in looppas in de richting van de Hercules, waarvan de motoren nog niet eens uitgeschakeld waren. Naarmate hij dichterbij kwam kon hij de vier gestalten beter onderscheiden. Toen hij halverwege was, bleef hij even staan. Was een van hen nou een vrouw?

Romano veegde de regen van zijn gezicht en keek nog eens goed. Hij had zich niet vergist. De meer tengere persoon was inderdaad een beeldschone brunette, met grijze ogen en een bleke huid. Haar haren waren nat en zaten in de war, maar Romano vond dat dat haar alleen maar knapper maakte.

Hij ging in looppas verder terwijl hij de anderen opnam. Naast de vrouw liep een brede man met dik blond haar en een gebruikte, verweerde huid. Hij liet zijn blik minachtend over het vliegveld glijden. Romano kon meteen zien dat hij een beetje arrogant was. De twee mannen die de flightcase droegen keken nogal chagrijnig. Een van hen was iets kleiner dan de anderen en had dun haar, en Romano moest een beetje lachen om zijn verschijning. Zijn vader hield erg van Phil Collins, en de kleine man leek sprekend op hem. Hij was breder, gedrongener en keek een stuk chagrijniger, maar verder leek hij als twee druppels water op de zanger. Zijn kompaan keek niet veel vrolijker. Zijn haar was net zo donker als dat van Romano, en met zijn knappe gezicht en een stoppelbaard van een paar dagen leek hij wel een filmster, zoals hij in de stromende regen de flightcase vasthield.

Romano was een beetje buiten adem toen hij bij hen was, maar deed zijn best dat niet te laten merken. ‘Goedenavond, heren,’ zei hij in zijn beste Engels. De blonde man liet zijn blik over hem heen gaan en Romano kon aan zijn lichaamstaal zien dat hij de leiding had over deze eenheid van vier personen. ‘Ik breng jullie naar jullie helikopter.’

De commandant keek over Romano's schouder naar de Land Rover in de verte. 'Tering, Manuel,' zei hij met een onaangenaam, spottend lachje. 'Ik weet dat jullie pizzavreters niet kunnen rijden, maar kon je niet wat dichterbij parkeren?'

Romano voelde zijn voorhoofd fronsen van schaamte. 'Nee... ik bedoel, ik zóú...' Hij wees met zijn duim naar de Land Rover.

'Laat maar, sukkel.' De man keek over zijn schouder. 'Danny en Spud kunnen wel wat extra lichaamsbeweging gebruiken, toch, jongens? Vooral Spud. We moeten hem wedstrijdfit zien te krijgen. Hij heeft zich het afgelopen half jaar alleen maar liggen afrukken.'

Romano begreep nauwelijks waar hij het over had. De blonde man duwde hem opzij en begon in de richting van de Land Rover te lopen. De vrouw keek naar de twee mannen – had hij ze nou Danny en Spud genoemd? – en liep in looppas achter hem aan.

Dit ging helemaal niet zoals Romano het zich had voorgesteld. Hij wendde zich tot Danny en Spud. 'Misschien kan ik jullie helpen...' zei hij. De mannen negeerden hem totaal. Ze keken naar de commandant met een blik alsof ze hem wel konden vermoorden. Romano ging in looppas naast ze lopen terwijl ze de blonde man en de vrouw volgden. 'En, jongens,' zei hij, 'waar gaan jullie heen?'

Geen antwoord, alleen maar duistere blikken. Toen ze bij de Land Rover kwamen, zag Romano dat de blonde man al op de passagiersstoel was gaan zitten. De vrouw opende de achterklep van de wagen zodat de flightcase daar neergezet kon worden. Het was intussen harder gaan regenen. Ze waren allemaal doorweekt.

Danny en Spud zetten de flightcase neer en Romano nam gedwee plaats achter het stuur. Toen de anderen zich op de achterbank hadden geïnstalleerd zette hij de motor aan. De ruitenwissers gingen luidruchtig heen en weer terwijl de Land Rover over het vliegveld reed.

'Kut-Sicilië,' zei de blonde man. 'Ik dacht dat je hier alleen maar zon en sardientjes had.'

'En georganiseerde misdaad,' zei Phil Collins grimmig. 'Echt iets voor jou, hè, Tony?'